

MiNE SoTA

Delire-
cegim de
Vakit
Bulami-
yorum!

8. BASKI

GENÇ
T
TİMUR

delireceğim de vakit bulamıyorum

mine sota

Yayın Yönetmeni: Savaş Özdemir
Editör: Asena Meriç
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
İç Tasarım: Nur Kayaalp

1-7. baskılar Carpe Diem Yayınları
tarafından yapılmıştır.

9. Baskı Şubat 2018

Uluslararası Seri No: (ISBN) 978-605-08-2312-7

9 786050 823127

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.

No:5 Fatih/İstanbul

Telefon (0212) 511 24 24

Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul

E-posta bilgi@genttimas.com

Baskı ve Cilt: Sistem Matbaacılık

Sertifika No: 16086

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4064

GÜL KEYFİM GÜL / 5

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

içimdekiler

bitti... ..	7
yoksa bana geliyorlar mı?!.....	11
su istemeden yılan bile getirmez!.....	17
hadi çıkar artık ağızındaki baklayı	33
yüzünü görmeyen cennetlik.....	38
ahh gitti amcan gittiyhh!.....	44
bacak kırık ama kafa sağlam.....	48
dişlerimi getirin	54
tumarhane servisi	57
ah benim gizli kapaklım!.....	61
en aşkısından bir mektup	64
insan tamirhanesi.....	71
morg nerede acaba?	79
insaniyet namına söyleyin	84
ben da gördüm oni.....	88
çok şükür bacağı kırıldı.....	93
sıfırıncı kat.....	98
bu burada bitmez	103
çarli'nin karısı	106
yamuk prenses ve yedi öcüler	111
otuzbeşe bakla	117
sülükçü teyze	120
almayı dövüyorlar	125
çok uzak doğulu	129
beyaz tahta kara tahtaya karşı	132

tebeşir tozlu bir anı	134
kuluçkalı tedavi.....	143
yandı, pişti,kül oldu gitti	146
o eski halimden eser yok şimdi	158
balık cevriye	162
alkışşş!.....	165
yeri öptüren ayakkabılar	168
tataaa! ben geldim!	172
bebek sallama koreografisi	175
pılavdan dönen kaşıklar	179
ay çok korkunç hahaha!	183
Ve Sonunda... ..	190

bitti...

Bu kitap da burada biter.

Artık ilhamın bana gelmeye niyeti olmadığına kati surette ikna oldum. Ve cümlelerimin cümlesine burada son vermeye karar verdim.

Bir daha da yok kitap yazmakmış, yok efendim hayal gücüymüş, yok katil uşak mıymış, falan böyle boyumdan büyük işlere kalkışmaya çalışarak haddimi aşmayacağıma ant içiyorum. Hatta üstüne bir bardak da soğuk su içiyorum. Hadi bana geçmiş olsun.

Yıllardır niyetlenip niyetlenip bir türlü yazmayı başaramadığı kitap yazma tırmalamaları, hafif bir kayış kopması sonucu nihayet son nefesini vermişti. Fakat tam o sırada...

Zırrrrrrrrrr!!

Hüffffffffff!

Fakat tam o sıradaa...

Tak... Tak... Taktakatakaakakk!!

Fakkkattt tam ooo sıradaaa!

Zörrrrrrrrrrrrrr!

Ya n'oluyor. Gene n'oluyorr. Kitap yazmaya karar veren ama bunu bir türlü başaramayan kronik emekli Suphi Bey'in hikâyesini konu edindiğim kitaba ne zaman iki cümle katmaya kalksam, bu psişik kapı sanki bunu hissediyor ve "Gel benim zilime bas, gel benim tokmağımı vur, gel bana bir omuz at" diye milleti başına topluyordu.

Hani öyle bir inanış vardır; bir işe başlandığında işin üstüne ağır, hımbıl biri gelirse bitmek bilmezmiş, seri biri gelirse alıp başını gidermiş de cart curt.

Acaba ben bu kitabı yazmaya ilk başladığımda böyle bir şey mi olmuştu? Olmuşsa kim gelmişti de böyle lastik gibi uzayıp gidiyordu bu hikâye?

Düşündüm. Ama hatırlayamıyordum. Öyle gerilerde bir yerlerdeydi ki, son hatırlama süresi bazen bir akşam önceki yediği yemeğe kadar olan biri için bu epey bir çaba istiyordu.

Bir saniye bir saniye! Yoksa kapı komşumun zırt pırt evden kaçan, arada bir miyavlar ken enikonu "Annuee annuee!" diyebilen koca kafalı, gri pöstekili, firavun mezarı kaçkını korkunç kedisi Sabuha mı gelmişti? Belki de sokak kapımı aralık bulunca gene korku filmi gibi aralıktan sızıp bir yerlerden bana tip tip bakıvermişti.

Ama o gelse ne olacaktı ki canım. Kediden kıvrak ve seri hangi hayvan vardır. Ayrıca nereden düşerse düşün dört ayağı üzerine düşmek gibi bir şahaneliği olan bir hayvandır bu. Eğer o gelmiş olsaydı bu kitabın şimdiye kadar çoktaan alıp başını gitmesi, bitip okunması, hatta dünya dillerine çevrilmesi lazımdı. Yok, demek ki o değildi kitaba başladığımda üstüne gelen.

Zirrrr! Zörzirzörziirr!

Zil adeta coşmuştu.

Gözlerimi oturduğum yerden göremediğim sokak kapısına bakan eski model portmantoya dikip birkaç saniye durdum. Zilin devamını bekledim ama ses soluk yoktu. E ama kimdi ki bu? Dur dur, o muydu acaba?!

Beni ne zaman görse siparişi gelen, bana besleme muamelesi yaparak canıma yetiren ikinci kat komşum Yeter Abla'nın, zillere basıp kaçmak gibi sapıtık bir hobisi olan, sivilcelerini patlattığının ergen oğluydu sanırım bu. Neyse oh. Eğer oysa, çalıp defolur kaçardı, ben de kitaba devam edebilirdim.

Bir kez hızlıca öksürse o an aşağıya düşecekmiş gibi bel sınırında pantolonlar giyen, kâkülünden suratını henüz bütün olarak hiç göremediğim bu çocuğun, kapımı çalıp kaçacağına sevineceğim hiç aklıma gelmemişti doğrusu.

Neyse, kapı çenesini kapadı. Hadi devam deyip kaldığım yerden devam etmeye başladım. Sahi ne diyordum ben? Hah, tamam:

*...Fakat tam o sırada, önündeki kâğıt birden dile geldi.
Üzerindeki harfler kol kola girip halay çekmeye başladı
ve hepsi koro halinde "Senden önce bizi yazmaya kalkan
çok kişi oldu. Ama hepsi sonundaaa...*

Taaakkk!

Hepsi sonundaaa...

Tıkırktt!

Hepsi sonunda n'olduu? Tozuttuuuuu..!

Takk.. Tak.. Tıkarakkk!

yoksa bana geliyorlar mı?!

Bulduğum altıncı katın penceresinde, sapının kimin tarafından tutulduğu belli olmayan, havada öylece ileri geri sallanıp cama durmadan vuran bu vileda sapı gerçek miydi, yoksa şu duvarı badanalamalı mıydı, yoksa bir berber bir berbere buradan derhal tüyelim mi demişti. Hayır işin kötüsü bana öyle gelmiş olmalı da diyemezdim, çünkü bu resmen keçileri kaçırmaya başladığının alameti olurdu.

Üşümeyeyim diye oturma yerine hayvan kadar bir minder koyduğum, üç, hatta dört kağıtçı komşum Fitnat Teyze'nin "Musaafir gelecek çöcüm, laazım" diye istediği, benim de kanıp verdikten sonra, geriye çatlak dönen bir bacağımla koli bantıyla bitiştiğim portakal renkli sandalyemden kalkarken, yeri öpmemek için yine yerçekimiyle amansız bir mücadeleye girerek bir miktar debelendim.

Yavaşca gidip pencerenin tülünü açtım. Viledanın sapı baş aşağı hâlâ sallanıyor, arada bir cama “Tıkartt!” diye değerek sinir sistemimdeki tüm sınırları teker teker asılıp koparmaya çalışıyordu.

İçimdeki sağanaklı şimşekli bir yerlerden bir ses, “Aç şu pencereyi, tut şu sopayı, üç iki birr deyip var gücünle asıl, ucunda kim varsa o da sopayla beraber aşağı insin, yerçekiminin insafına koyuver gitsin” diyordu.

Tabii her zamanki gibi şimşeklerimi çaktırmadan bulutlarımın içine hapsettim ve pencereyi açıp, yukarıdan aşağı bana bakan bigudili kafayla göz göze geldim.

Sinirden ağzıma gelen ateşi etmeyeyim diye, bastırıcı takılmış ses tonuyla “Hayırdır Cavidan Abla, temizlik mi var gene? Seninkiler bitti de benim camları mı cırmıklamaya başladın?” dedim ve umarım şimdi “N’oldu? Pulların mı döküldü?” gibisinden yellozca bir laf ederek yangına bir bidon benzin döküp de kendini bana yaktırmaz diye derin bir nefes alarak frene bastım.

Ona hiç çıkışmadığımdan olsa gerek, bu ani kıvılcım karşısında bana tepemden aşağı birkaç saniye bakıp ağır ağır sopasını çekti.

“Yahu neredesin sen be? Öldün mü aaaa. Sucu çocuk geldi. İki saattir kapıda yırtınıyor. Sen çıkmayınca benim kapımı yumruklamaya başladı. Aç çocuk kapıda kaldı açç!”

“Affedersin abla” dedim. Affedersin mi? Ben şimdi niye saflar gibi affedersin demiştim ki? Bunu diyeceksem kapıdaki çocuğa demeliydim. Hem bir dakika ya. Ona da

dememeliydim. Ben kimseden su falan istememiştim ki. İstemediğim suyu, almamak en tabii hakkımdı. Sucuyu arayıp “Alo, ben sizden bugün su istemiyorum. Gene de getirirseniz üst kattaki Bigudi Cavidan’ın ziline ısrarla basın” da dememiştim. Bananeydi ya.

“Yok olsun, önemli değil de, çocuk iki saat kapıyı öttürünce, sen de açmayınca ben biraz telaş yaptım açıkçası. Hayır bi’şey değil, içerde düşer kalırsın, kafanı da yere bir güzel vurursun. Ayy, evlerden dışarı tüt tü tütü!”

Yukarıdan aşağı suratıma tükürük serpintisi yağdı.

Sonra müjde verir gibi, “Bak Rana Teyze’ye ne oldu, kadın raftan tabak alayım derken bütün dolabı kafasına indirmiş. Alnına salata tabağı girmiş. Gümbürtüye komşusu çıkmış da zor yetiştirmiş hastaneye.”

Ya bu kadın neden böyle acaba. Kullandığı deterjanlardaki maddeler bu kadının beyninin büyük bir kısmını kullanılmaz hale mi getirmişti ne? Sanırım evi temizleyeceğim derken kendini temizlemişti de haberi yoktu.

Bak Rana Teyze’ye n’olmuşmuş. İyi de o doksan beş yaşında be kardeşim! Telefon çalınca kapıyı açan, kapı çalınca da “Alo? Kimi çaldınız?” diyen, torunlarını “Kocakarı yok burada. Boyunuz devrilsinn!” diye kovan aksi, kafa kâğıdını güveler yemiş şakülü kayak bir kadındı. Hem raftaki tabakları kafasına o devirmeyecekti de ben mi devirecektim. Yüzüne merdiven dayamışsın hâlâ kafanı ne kaldırıyor sun ki gökyüzüne. Yok tabak alacakmış. Tabii tabaklarla beraber tansiyonu da düşüverdi, aldı tabağı.

Bigudi kod adlı bu Cavidan insanı, bana resmen her an bir yerlerde yığılıp kalacak hasta muamelesi yapıyordu, hale bak.

Hem belki evde yokum, belki uyuyorum, kulağıma müzik taktım çistak mistak dinliyorum. Belki belki belki... Bir sürü belki. Olamaz mı yani? Ama hayır olmaz. Kendisine göre eğer sesin çıkmıyorsa kesin evin bir köşesinde yamulmuş can çekişiyor olmalısın.

Çamaşır suyu beyinli Cavidan, telâşe memurluğundan bir türlü emekli olamamış, yine böyle bir gerilim senaryosu yazmıştı işte.

Gece yarısı “Görgörgörgörr!” çalışan bir çamaşır makinesi ya da sabaha karşı “Vüüyyzzzz!” şeklinde elektrikli süpürge sesi yahut ne bileyim “Patt küütt ploppps!” diye bir halı silkeleme gümbürtüsü geliyorsa faili hep bu kadındı.

El âlem “Ay demirim düşmüş, çinkom bitmiş. Vitamin eksikliği var bende” diye doktora giderken, Cavidan Abla evdeki deterjan bitip de onları koklayamadı mı, kanındaki deterjan eksikliğinden dolayı soluğu markette alırdı.

Evliydi. Ama oturduğu evliydi. Çünkü kocası, senede bir ya da iki kez apartman boşluğunda denk geldiğimiz, ağzında sanki yapışık duran sigarasının dumanını lokomotif gibi saça saça yürüyen, ceketini omzunda, bol bıyıklı bir adamdı.

Uzun yıllardır uzun yollara giden tır şoförü koca Ramiz Abi, sanırım bu kadının temizlik sendromu yüzünden kendini dünya yollarına vurmuştu. Binde bir eve uğrayıp,

yuvasına solucan getiren kuşlar gibi nevaleyi bırakıp, hadi bana eyvallah deyip gaza basarak toz oluyordu. Galiba evde de toz muamelesi gördüğünden girmesiyle çıkması bir oluyordu.

Komşular Cavidan Abla'nın kocalı gününe denk geldiklerinde, "Ay kız seninki gelmiş. Bugün merdivenden inerken gördük. Ne zaman geldi de gidiyordu o?" diye soru kılığına girmiş, laf arama cümleleri kurarlardı. O da "Dün gece geldi. Sabah gitti. Grönland'a gidiyo da. Mal yetiştirecek. Ondan erken çıktı." derdi. Sanki koca kutuplar şuranın şurasıymış, sabah erken çıkan dünyanın tepesine yetişebilirmiş gibi.

"İyi hadi Allah kavuştursun."

"Seneye artık. Sağ ol sağ ol. Ay hadi görüşürüz. Elbezlerini kaynatıyordum, taşmasın."

Hop, gene çitileme mesaisine geri dönerdi. Saçları hep yana taralı, sanki paketten yeni çıkmış gibi gıcır gıcır ütülü pantolonlu, iki adet dokuz yaşında ikiz oğlu vardı. Babalarının her eve gelişinde "Bak bu adam senin baban, oğlum" diye tanıştırlılacak kadar az babalarıyla muhatap olan bu oğlanlar kendilerine "Ramiz Abi geldi mi? Nasıl iyi mi?" diye sorulduğunda "Kim? Ramiz mi? Ha babam tamam. Yok gelmedi daha" derlerdi ve "Çamurlu sulara basıp paçalarını çamurlama, gözünü oyarım senin" diye tembihlenmiş ayaklarıyla gençlik bayramında statta nizami yürüyen öğrenciler gibi rap rap yürüyüp giderlerdi.

Ben bu çocukların bebekken bile bir kez olsun burunlarının aktığını, çenelerinden aşağı tükürük sarkıtıklarını göremedim. Daha bedensel sıvıları salgılanmadan anneleri ağızlarına burunlarına kâğıt peçete ya da kaynatılıp ütülenmiş sakız gibi beyaz mendiller teperek derhal çocuklarının sümüklerine müdahale ederdi.

Anneleri Cavidan Abla'nın kafasını bigudisiz görmek çok zordu. Acaba temizlik yapmaktan onları kafasında mı unutuyordu. Hayır, kıvırcık yapıp konu komşuya göstertmeyecekse saçını niye ha babam büktürüp kıvırtırarak sürekli kalıp halinde dolanırdı bilmem.

Sadece iki defa bigudisinin altında bir saç tabakası olduğuna şahit olmuştum. Bir keresinde çocukları ellerini tutup yürütecek kadar ufakken aşıya götürüyordu o zaman, diğerinde de depremden çok fena sallandığımız, herkesin korkudan dışarı fırladığı bir gece, apartmanın giriş kapısındaki sürekli titreyen bozuk lambanın altında. O da keşke bigudili olsaymış, dedirtecek kadar kabarık ve cadımsıydı.

su istemeden yılan bile getirmez!

Tepemden aşağı bakan Cavidan Abla, řu belgesellerdeki koca kafalı timsahlardan biri koca ağzını açarak sanki kendisini arkadan kapmış gibi “Ayiiii!” diye sırarak pencereden aniden kayboluverdi.

Bu zıplayış esnasında elinden bıraktığı vileda sopası, kendimi bir milim kadar geriye almayı başarabildiğim için tam burnumun ucundan teğet geçip, mızrak gibi hızla aşağı dışmeye başladı. Kendimi Matrix filmindeki, üzerine uçan kurşunları geri geri esneyerek savuşturan Neo gibi hissetmiştim. Pencereyi kapatıp içeri girdim. Yukarıdan aşağıya inmiş olan sucu, yine benim kapının zilini ttürebildiđi kadar ttürüyordu. Ne de çabuk inmişti böyle. Sanırım Bigudi Cavidan’ın içeriden gelen ciyak sesiyle aşağı püskürmüş, yine benim zilde karar kılmıştı.

Kim bilir kaç kişinin daha kapısını bağırtıp dönüp dolaşıp bana geliyordu. Şu sadakate bak. Sucu değil sanki padişah fermanını komşu ülkeye ölümüne teslim etmeye ant içmiş özel ulak mübarek!

Koşup kapıyı açtım. Boyu neredeyse damacana kadar bir çocuktuktu bu. Daha doğrusu hayat şartlarının tepesine vura vura ezip kısalttığı küçük bir adam. Ter içinde kalmış suratındaki kara gözlerinin arkasından “Tipimden belli olmuyor ama ben bir çocuğum” der gibi bakıyordu.

Bu, her zamanki su getiren çocuk değildi. Bağcıkları açık ayakkabısı, örümcek adam resimli lastik pantolon kemeriyle burun deliklerini şişire şişire nefes alıyordu.

Sanırım bir üst kardeşine ait, kol uçları sökük kırmızı kazağının koluna suratındaki teri silerek, belinden düşmek üzere olan pantolonunu, kalçasını sağdan sola şöyle dansçı kıvraklığıyla hoop diye attırarak “Üç lira abla!” dedi.

“İyi tamam da ben su istemedim ki.”

Birden asabileşti. Kollarını koca adam gibi iki yana gerip açarak, burun deliklerini muazzam boyutlarda şişirip “E kim istedi o zamannn? Hayret bi şii yaa!”

“Yavrucum ne bileyim ben kim istedi. Ben sadece kendimin istemediğini biliyorum. Daha üç gün önce aldım. Olduğu gibi duruyor. N’apacam ben o kadar suyu?”

Ferdi Tayfur klibi çeker gibi tek elini cebine sokup öbürünü havaya savurarak minik omzunu duvara yaslayıp “Bırrak yaa!” dedi. Ardından var gücüyle burnunu çekerek burun deliklerini normal boyutlarına getirdi.

Birden yüreğim koptu ve yuvarlanıp dizkapaklarıma düştü ve orada atmaya başladı.

Keşke şimdi, hayattan daha başlamadan bezen bu minyatür adamın başına gökten üç elma düşse de, üçü de ömrüne gülücükler saçsa istedim. Bayramdan bayrama ayakkabı almasa, akşamlara kadar taşıdığı suyla değirmenini döndürmeye çalışmasa, uyumadan önce belki de hiç alamayacağını içten içe kabullendiği uzaktan kumandalı itfaiye arabasının hayalini kurmasa, daha bu yaşta bel ve bacak ağrılarıyla uyumasa, şu öküz kadar su damacanelerini kucaklayacağına, yaşına uygun karni tok sırtı pek bir hayatı kucaklasa istedim. Sırtındaki dünyanın ağırlığından beli kopup, şu yıkılmayasınca duvara yaslanmasın istedim.

Ya bu canına yandığının suyunu kim istemişti ki bana? Hangi ruh hastası sapık, şakasının başrolüne bu küçük insanı seçmişti.

Gene o Yeter Abla'nın yalama kafalı ergen veledi miydi bu acaba? Bir keresinde de kedi lahmacuncusu lakaplı Rauf Abi'nin lokantasından yirmi dokuz tane lahmacun söylemişti.

İçine soğan aromalı bir yığın lahmacun tepilmiş buharlar sızan poşeti "Hayır ben istemedim" diye geri çevirmeye çalışırken az kalsın kim vurduya gidiyordum.

Sonunda lahmacunları getiren kalın bıyıklı, Jaws bakışlı adamın "Bizde getirilen mal geri alınmaz. Zıyan olmasın!" diyerek aba altından gösterdiği sopayı yemek için cüzdanımdaki tüm parayı boşaltıp, onca lah-

macunu satın almış, dışarı gidip geldikçe etraftaki kedilere dağıtarak kendilerine günlerce lahmacun ziyafeti çektirmiş, kedilere kedi lahmacunu yedirerek bir nevi yamyamlık yaptırmıştım.

Eğer bu kafasına göre etrafa telefonla sipariş veren düşük donlu veledi bir yakalarsam, apartman boşluğunda sıkıştırıp, saçlarına altın rengi spreyci boya sıkıp, bir de sünnet elbiselerini giydirip, göğsüne de “maşallah” yerine “tu destur” yazan bir kuşak bağlamazsam ne olaydım.

Sanırım bu tedavi ona, geri kalan yaşamını bulaşık deterjanıyla köpürtülmüş suya tuvalet hortumu sokarak üfleyp baloncuklar saçta saçta yaşaması için yeterli olabilirdi. Dünya da böylece bir psikopat adayından kurtulurdu.

Oysa babası da nasıl beyefendi bir adamdı. Evden işten eve kabilesine mensup kafasiöndegiller ailesindendi. “Merhaba Ferit Abi” diyenlere “Sağ olun var olun” diye cevap veren bu Zeki Müren nezaketli adamın oğluna bakın. Sanırım sülalelerinde geni bozuk fırlama bir dedeleri vardı ve bu arıza, Ferit Abi’yi iskalayıp oğlunda peyda olmuştu.

Sucu çocuk kapıda beklemeye devam ediyordu.

“Tamam ver ben alayım bari” dedim.

Oysa daha üç gün önce aldığım koca damacananadan topu topu birkaç bardak içmiştim. Ama n’apayım, bu suyu taşıırken kan ter içinde kalmış bu masum çocuğun suyunu geri çevirmek olmazdı. Çocuk sırtını duvara ittirerek doğrulup “Sağ ol abla, çok iyisin sen” dedi.